

nak, csak előveszem ezt az újságot, és tudni fogom, hogy Lancasterben az emberek még mindig szerelembe esnek, házasodnak, gyerekeik születnek. A világ megy tovább...

Én pedig már azt se bántam, hogy a levelezőlapot, amelyen megköszönte a meghívást, a vendégszeretetet és az újságot – Pinsker, a költő fiának címezte.

Kemény István

EL

Ott mennek a locsolóautók víz helyett tiszta ésszel.
Mögöttük a jósnők, most is veszekedve.
Fölöttük a felhők, elérhetetlen billentyűzetükkel.
Mind, el, ugyanarra. Ugyanarra tekerednek le az orsók.
Arra ballagnak el a kutyák behúzott farkokkal.
És a frakkos zenészek meg az udvari zenészek is.
Azok ott a bolondok, formájukat vonszolják a földön.
Arra folyik a Duna is, viszi, és vigasztalja a vizét.
Mind, el, ugyanarra.
– Nézd, apu! Ott mennek a lányok, és mind milyen gyönyörű!
– Látom... mivel kented össze a trikódat?
Ott megy el Fényes Ösztön emléktől emlékig lopózva.
Ott megy May Károly egy bárányhímlőt terelve arra.
Ott tanárt tanárok kísérnek, fegyelmezetten, hórihorgasan.
Ott megy el a lekésett biciklitúra.
Ott gördül a golyó a toll végén messzi füzetekben.
Ott megy el a lisszaboni autó, körülötte cigarettafelhő,
és ott száll ki Móni, aki később nem akart élni.
Mind, el, ugyanarra.
– Nézd, anyu! Arra mennek a férfiak, milyen helyesek mind!
– Igen... mi lett a trikóddal, kicsi foltom?
Ott repülnek a vadlibák meg a hangjuk.
Az a hátsó fekete a kényszer, ami hozta-viszi őket.
Arra szárad fel a felszín, ürül ki alul a csatorna.
Az ott a tavasz, a nyár, az ősz, a tél, külön nejlonszákokba téve.
Ott mennek az egyszer meglátottak, meg a többször, meg a mégsem.
Ott mennek a régiek és az eljövendők.
Ott mennek a régiek és az eljövendők.
Ott mennek a locsolóautók víz helyett tiszta vízzel.
Mind, el, ugyanarra.